

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene samt spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Karl Nielsen (S):

Der er til lovforslaget stillet to ændringsforslag. Ændringsforslag nr. 1 er stillet af fremskridtspartiet, venstre og det konservative folkeparti og går ud på at ophæve § 28 i ligningsloven. Socialdemokratiet må afvise et sådant forslag, idet vi finder det ganske rimeligt, at skatteydere med et stort privatforbrug ikke igennem afskrivninger og henlæggelser m.v. kan nedskrive deres skattepligtige indkomst f. eks. til nul. § 28 giver mulighed for at nedskrive den skattepligtige indkomst til det opgjorte privatforbrug. De eventuelt ikke udnyttede afskrivningsmuligheder fortabes ikke, men overføres til det følgende år.

Jeg tror, der ude i befolkningen er meget stor forståelse for, at vi har en sådan begrænsning i skattelovgivningen, og vi går jo ingen for nær, når vi tager ændringsforslag nr. 2 i betragtning. Efter dette ændringsforslag forhøjes den nuværende grænse på 55.000 kr. til 70.000 kr. for årene 1978 og 1979, og fra og med 1980 reguleres de 70.000 kr. i henhold til lønudviklingen. Det vil sige, at ingen bliver berørt i deres afskrivninger og henlæggelser m.v., når deres opgjorte privatforbrug er på 70.000 kr. eller derunder. 70.000 kr. i privatforbrug svarer til en indkomst, der ligger et godt stykke over 100.000 kr., så man kan ikke med rette påstå, at det især er de unge og de nyetablerede, der bliver ramt af § 28. Jeg tror ikke, at ret mange af de nyetablerede har råd til et privatforbrug, der ligger over denne grænse.

Sluttelig vil jeg godt give udtryk for, at vi er tilfredse med, at en række partier ligesom vi ønsker at bevare § 28 i ligningsloven, og at der i denne række af partier er partier som kristeligt folkeparti, centrum-demokraterne og det radikale venstre.

Glensgård (FP):

Det er et underligt lovforslag, vi står over for her, underligt på den måde, at kristeligt folkeparti og CD i hvert fald udadtil mener, at ligningslovens § 28 burde ophæves, men alligevel går på forlig med socialdemokratiet

og ændrer en lille smule ved grænsen, men fastholder princippet i § 28.

Dengang et flertal her i folkettinget, som vi skriver i vores bemærkninger til ændringsforslag nr. 1, i 1974 fik et fata morgana om, at nu kunne man ramme nulmillionærerne med den pågældende § 28, advarede vi folkettinget mod at indføre en sådan nydannelse. Vi sagde, at det kun vil ramme de små næringsdrivende og under alle omstændigheder vil ramme de nyetablerede. Hvad har udviklingen så vist? Selvfølgelig, at det er de mindre næringsdrivende, der bliver ramt, og at bogstavelig talt alle nyetablerede bliver ramt af ordningen. For hvad er det, der sker? Jo, der sker det, at en mand, der nu er kommet op under grænsen på hidtil 55.000 kr. og nu 70.000 kr., pludselig får forhøjet de skønmæssige ansættelser. Han skal måske betale 300 kr. mere for brug af privat telefon og ryger dermed over grænsen for privatforbruget. Hvad sker der så? Så bliver han ramt af § 28. Det er en grovhed, at man opretholder denne, for det er jo ganske klart, at millionæren ikke har de samme problemer. Han har større spektrere at spille på.

Men det groveste synes jeg nok er, at socialdemokratiet reelt ikke er klar over, hvad det er, man gør med lovforslaget. Vi var så langt, at vi i skatteudvalget måtte stille spørgsmål om, hvorvidt forbrug af formue blev inddraget i § 28. Det var ikke, fordi venstre, de konservative og fremskridtspartiet var i tvivl om dette. Nej, det var, fordi regeringspartiet ikke var klar over, at forbrug af formue hørte ind under § 28. Det var skatteministeren selvfølgelig. Han måtte svare ganske klart, at forbrug af formue også rammes af § 28. Det var man ikke klar over i regeringspartiet. Hvorfor ikke? Nej, fordi da man indførte § 28, gjorde man det, fordi man ville ramme nulmillionærerne og troede, man kunne lave et eller andet misundelsesforslag.

Nu er det nok begrænset, hvor mange små nyetablerede selvstændige der sidder i den socialdemokratiske folketingsgruppe, men man kunne dog forestille sig, at der var en enkelt ude i landet, som stadig væk ville holde ved sit gamle parti, socialdemokratiet, og prøv at spørge ham, hvordan han bliver ramt! Han bliver i hvert tilfælde tre gange efter sin nyetablering.

Men alligevel holder man fast, og det værste af det hele er, at det også gælder